

தேன்கூடு

சுதார்பர்: தெல்லுநகலு

நவம் - டிசம்பர் 79

தெனியாள்

ஒரு கவிதை

தெற்றி கனல
அமைதியோடு
ஓங்கிய லககள்
ஆயிரத்தை மீறி
முற்றும் பணிந்த
எருது போல்
தலை தாழ்ந்து
குழந்தைகட்கு
உழைக்கிறேன்.

— ஸ:க:ச

[2]

ஒரு சூபா

கலை லலக்கிய அநியயல் இதழ்

புத்தகம்

சென்னை

19

சென்னை

சென்னை
சென்னை
சென்னை
சென்னை
சென்னை
சென்னை
சென்னை
சென்னை
சென்னை
சென்னை

19

சென்னை

சென்னை

தேன்கூடு

ஆசிரியர்: நெல்லை நகரம்
ஆசிரியர் குழு: வை. திருநாவுக்கரசு
சுமதி - அருட்பிரகாசம்

கூடு - 1

துளி - 2

புரியும்படி செய்யுங்கள் !

இன்று எமது கலை இலக்கியத்துறையில் புதிய பரிட்சார்த்த முயற்சிகளும் உத்வேகமும் ஏற்பட்டு வருகிறது; இதனை நாம் பாராட்டுகின்ற அதேவேளை கலை இலக்கியங்கள் யாருக்காக என்பதைச் சிந்திக்க வேண்டும். மக்களுக்காக என்பதை புதிய முனைப்புகளில் ஈடுபட்டவர்களும் ஒப்புக் கொள்கின்றனர். அதில் கருத்து வேறுபாடே இல்லை, ஆனால் இன்றைய கலை, இலக்கிய வெளிப்பாடுகள் மக்களுக்காக என்ற கோஷத்தின் பின்னணியில் பாமர மக்களால் புரிந்து கொள்ள முடியாத வகையில் அமைந்துள்ளது கவலைக் குரியதாகும்.

குறிப்பாக நாடகத்துறையில் மேற்கொள்ளப்படும் முயற்சிகள் சராசரி பார்வையாளனை ஏழிமிதிப்பதாக உள்ளது. அதிலும் சிலர் மேடையேற்றும் நாடகங்கள் உள்ளடக்கமல்ல உத்திகளுக்காக நாடகங்களா? என்ற சந்தேகத்தை எழுப்புகின்றது. இதன் மூலம் கலை இலக்கியங்களை மக்களிடமிருந்து கவள்கரம் செய்கின்றனரென்றே நாம் கருதுகின்றோம்.

எனவே எழுத்தாளர்களையும் கலைஞர்களையும் நாம் கேட்டு கொள்வது மக்களுக்காக சேவை செய்வதாகக் கூறுகின்ற நீங்கள் மக்களுக்கு புரியும்படி எதையும் செய்யுங்கள். நகரங்களில் நில்லாது கிராமங்களுக்கும் வாரூங்கள், களத்திற்கு வந்து பெற்ற அனுபவங்களைக் கொண்டு எதையும் செய்யுங்கள்.

அத்தோடு தமிழில் ஒற்போக்கு நாடகங்களின் பற்றாக்குறையை சுட்டிக்காட்டுகின்றோம்.

— ஆசிரியர்

“ஆக்கநின் கருத்து
ஆக்கியோர் உரித்து”

காயதலும் 2வத்தலும்

— நெல்லையுடேஸ்

⊕ தமிழ் நாட்டு பக்கலைக் கழகங்கள் ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளுக்கு கொடுக்கும் மதிப்பினை இலங்கைப் பக்கலை கழகங்கள் கொடுப்பதில்லையே. பேராசிரியர் கைலாசமதி செ. யோகநாதன் பேராசிரியர் கா; கிவதம்பி ஆகியோர் உட்பட பலரின் நூல்கள் பட்டப் படிப்பு பாடநூல்களாக தமிழகத்தில் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அண்மையில் சகோதர சஞ்சிகையாளர் மல்லிகை ஆசிரியரின் “தண்ணீரும் கண்ணீரும்” சிறுகதை தொகுதியும் பாடநூலாக அங்கீகாரம் பெற்றுள்ளது. இலங்கைப் பக்கலைக் கழகங்கள் இனியேனும் சிந்திக்குமா?

⊕ அவைக்காற்று கலைக்கழகத்தினர், பலமொழிபெயர்ப்பு நாடகங்களை மேலையேற்றி வருவதோடு மேலிப்புலத்து நாடகங்களுக்கு சமாந்தரமாக தமிழில் நாடகத்துறை இல்லை யென்றும் எனவே தமிழில் நாடகமேயில்லை யென்றும் துணிகரமாகக் கூறி வருகின்றனர். இது ஆராயப்படவேண்டியது.

⊕ 1960 களில் ஈழத்து நாடகத்துறையில் புதிய அத்தியாயத்

தைத் திறந்து வைத்த பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் அவர்கள் மீண்டும் இராவணைசன் கூத்தினைமேலையேற்றவுள்ளார்; திருமௌளாரு போன்றோரும் தம் துயில் நீங்க வேண்டும்.

⊕ ஈழத்து தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் எழுத்தாளர்களாகப் புகுந்தவர்கள் தமது பெயரை ஸ்திரிப்படுத்திய பின் மறைந்து விடுகிறார்கள்; இனியாவது இந்தப் போர்வையை விளக்கிவிட்டு எளம் புறவேண்டும்.

⊕ ஜெயகாந்தன் அவர்கள் ஒரு பேட்டி யொன்றில்: இலங்கை தமிழனால் தனது இடத்திற்கு வரமுடியாதென; கூறியுள்ளார் உண்மை தான்; ஒரு மார்க்சிய வாதியாகவிருந்து பின்: ஜெய ஜெயசங்கர்; எழுதி இன்று நிர்ப்புவாதியாக மாறி நிற்கும் ‘ஜெய’ காந்தனைப் போல குத்துக்கரண மடிக்க எம்மால் முடியாதுதான்.

⊕ தமிழகத்திலிருந்து அண்மையில் இங்கு வந்த பாடகரொருவரால் முத்தமுகு, ஜோசப் ரஜேந்திரன் ஆகியோர் பரவாயில்லையே என்று இரசிகர்கள் சலித்ததைக் கேட்கக் கூடியதாக இருந்தது;

“தேன்கூடு” அறிமுக விழா

ஆ. சிவஞானம்

தேன்கூடு சஞ்சிகையின் விமர்சனக் கூட்டம் அண்மையில் நெல்லியடி கலை இலக்கிய வட்டத்தால் நடாத்தப்பட்டது. பேராசன பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர் திரு. எஸ். இராசரத்தினம் அவர்கள் தலைமையில் நடைபெற்ற நேற்படி கூட்டத்தில் பயனுள்ள கருத்துக்கள் பல தெரிவிக்கப்பட்டது. தலைவர் தமதுரையில் நச்சு இலக்கியங்களுக்கெதிரான போர்ப் பிரகடனத்தை வலியுறுத்தினார்.

முதலில் பேசிய திரு. வி. ரி. இளங்கோவன் தேன்கூடு தனது நோக்கத்தை வெளிப்படுத்தியது வரவேற்கக்கூடியதென்றும், கலை இலக்கியப் படைப்பாளிகள் சமூகப் பிரச்சினைகளை அணுகுவதோடு நின்றுவிடாது அதற்கான தீர்வையும் முன்வைக்கவேண்டுமென்றும் வலியுறுத்தினார். அவர் மேலும் தேன்கூட்டில் வெளிவந்த அவர்களின்னும் அரசியல் பேசுகிறார்கள் என்ற சிறுகதை பாராட்டக்கூடியதென்றும் ஜெகநாதனின் சிறுகதை பிரச்சினையைத்தொடுவதோடு மூடிக்கிறது என்றும் கூறினார்.

அடுத்து திரு. க. சிதம்பரப்பிள்ளை அவர்கள் பேசுகையில் ஜெகநாதனின் கதை மூடிவு யதார்த்தமானதென்றும் எந்த வெளாரு தாயும் தன் பிள்ளைகளைப் படிப்பித்து நன்றாக வளர்க்க முயல்வாளென்றும், அவளை சாதி அடக்குமுறைக்கெதிராக வரிந்து கட்டுவதாக காட்டவில்லையே என்ற முன்னவர் கூற்றை நிராகரித்தார்.

திரு. த-ஆனந்தமயில் பேசுகையில் தேன்கூடு போன்ற சஞ்சிகைகள் முற்போக்கு இலக்கியத்தை வளர்க்க பயிற்சிக்கு களமாகவும் அமைய வேண்டும் என்றார்.

திரு. கே-டானியல் அவர்கள் பேசுகையில் கலை இலக்கியப் படைப்பாளிகளின் நோக்கங்கள்' கடமைகள் பற்றி வலியுறுத்தினார் வெளியீட்டுத் துறையின் இன்றைய அவலங்களைத் தெளிவு படுத்தி

விமர்சனம்

யதோடு புதுமையின் பேரீலான சிலரின் நடவடிக்கைகளைக் கண்டித்
தார். தமிழ் நாடகத்துறை போற்றி போர்கில் எதிர்காலத்தில்
ஒருவருமேயில்லாத மேடையில் திரையை இழுத்துக் காட்டிவிட்டு
மூடுவார்கள் என்றார்.

இறுதியாகப் பேசிய திரு-கே-தங்கவடிவேல் அவர்கள் பேசுகை
யில் தேன்கூடு அமைப்பில் சிறிது கவனம் செலுத்தவேண்டுமென்
றும் இன்று தென்னிந்திய சர்க்கைகளுக்கு மத்தியில் எதிர்நீச்சலடிக்க
வேண்டிய நிலையில் ஈழத்து சஞ்சிகைகள் உள்ளதென்றும் கவலை
தெரிவித்தார்.

- 0 -

நெஞ்சை நிமிர்த்திடுவாய்!

இ. சுபத்திரன்

பானையைச் சீவிநும் கையைப் புதுப்பணி
பார்த்துக் கிடக்குதடா புது
நானைப் படைத்திடும் நானில் வரும்பகை
நாய்களைச் சீவிடவே — அரி
வானைச் சுமந்திடும் தோழர் உனதணி
வந்து நெருக்குகிறார் — அவர்
தோளைப்பல தொழிலாற்றிடும் தோழர்கள்
தொட்டு நெருங்குகின்றார்.

×

கோயிற்கதவுகள் மூடிக்கிடப்பது
கண்டு எழுந்திடுவாய் — மத
வாயிற் கதவினைக் காலப்பெருங்கடல்
வந்து அடிக்குதடா-எழு
பாயிற் கிடந்தது போலும் உனதணிப்
பாசறைவேன்று வரும்-மத
நோயிற் பிடித்தது போரில் முறிந்தது
நெஞ்சை நிமிர்த்திடுவாய்!

கவிதை

G. C. E. A/L

G. C. E. O/L

Arts

Commerce

G. A. Q

B. A

CHARTED ACCOUNTANCY

INSTITUTE OF BANKERS

SHORT HAND & TYPE WRITING

நீர்மர் மண்டல வகுப்புகள்

21/6 வேம்படி வீதி

யாழ்ப்பாணம்

சரியான நேரம்

தவகுது காட்ட

உரிய முறையில்

கடிகாரம் திருத்த

ரூபா வோச் வேக்ஸ்

கொடிசாமம் வீதி

நெல்விடி

உடுகள்

உதிரிப்பாகத்

நேவைகளுக்கு

மகேஸ்வரி ஸ்ரோர்ஸ்

ம. 11 வீதி

நெல்விடி

ACES COLLEGE

G. C. E. O/L } கலை, விஞ்ஞானம்,
G. C. E. A/L } வர்த்தகம்
G. A. Q
B. A.
FIRST IN COMMERCE
B. Com
FIRST IN LAW
L. L. B
CHARTED ACCOUNTANCY

CONTACT,
DIRECTOR
Aces College
c/o Law Centre
Jaffna

6, 7, 8, 9-ம் வகுப்புகள்

G. C. E. O/L

G. C. E. A/L

SPECIAL
ENGLISH CLASSES

LIVER POOL
ACADEMY

M. M. V. ROAD

NELLIADY

லூஃசனின்

ஒரு பைத்தியகாரனின் தினக்குறிப்பிலிருந்து

தமிழில் : த. ஆனந்தமயில்

‘லூஃசன் (1881 - 1936) சீனாவின் நவீன கலாச் சாரப் புரட்சியின் முக்கியஸ்தரும் சிந்தனையாளரும் அரசியல் விமர்சகரும் நவீன சீன இலக்கியத்தின் ஆரம்பகர்த்தரும் ஆவர். 1918 மே ஆரம்பத்தில் “புதுஇனாளுள் என்ற சஞ்சிகையில் தனது சிறந்த கதைகளில் ஒன்றான ‘ஒரு பைத்தியக்காரனின் தினக்குறிப்பை’ பிரசுரித்தார். இது சீன நிலமாணிய சமூக அமைப்புக்கு எதிரான யோர்ப் பிரகடனமர்கவும் நவீன சீன இலக்கியத்தின் முதலாவது சிறு கதையாகவும் அமைந்தது.’

நான் கல்லூரியில் படிக்கும் போது இரு சகோதரர்கள் எனக்கு நண்பர்களாக இருந்தார்கள். அவர்களின் பெயர்களை இங்கு குறிப்பிட வேண்டிய அவசியமில்லை. கல்லூரியை விட்ட பின்பு பல வருடங்களாக நான் அவர்களுடன் எதுவித தொடர்புமில்லாது இருந்தேன். சிறிது காலத்திற்கு முன்பு அவர்களில் ஒருவன் கடுஞ்சகவீனத்தால் பாதிக்கப்பட்டுள்ளான் என்று அறிந்தேன். எனது பழைய வீட்டிற்குப் போகும் வழியில் அவர்களைப் பார்க்கப் போனபோது, அவர்களில் ஒருவனைத்தான் சந்திக்க முடிந்தது. அப்போது, தம்பி - ஒன்றிற்கும் பயனில்லாதனாய் இருக்கிறான், என்று முத்தவன் சொன்னான்.

‘எங்களைத் தேடி நெடுந்தூரத்திலிருந்து வந்தமைக்காக

சந்தோசப்படுகிறேன்; தம்பி கொஞ்சக் காலத்திற்கு முந்தித்தான் சுகமாகி இங்கே வந்தே உத்தியோகமாய் போய் விட்டான்’ என்றான். பின்பு சிரித்துக்கொண்டே தம்பியாரின் இரண்டு தடித்த டயறிகளைக் கொண்டு தந்து இதனை ஒரு பழைய நண்பன் ஒருவனுக்கு காட்டுவதில் தவறில்லை என நினைக்கிறேன்” என்றும் சொன்னான். அதனை வாசித்துப் பார்த்தபோது அவன் ஒருவித மன அவஸ்தைக்குட்பட்டிருக்கிறான் என்பதைக் கண்டேன். அங்கு எழுதப்பட்டிருந்தவை குழப்பமானவையாயும், ஒன்றிற்கொன்று தொடர்பில்லாதவையாயும் பாழானசங்கதிகளாயும் இருந்தன. பெரும்பாலும் திகதிகளிடாது விட்டிருந்தன. ஆனால் மையின் வர்ணங்களையும் எழுத்துத் தொகுதிகளின்

வித்தியாசங்களையும் கொண்டு பார்க்கும் ஒருவரை இது அவனுல் ஒரேரேரத்தில் எழுதப்பட்டதல்ல என்று ஊகிக்க முடியும். எனினும் சில பகுதிகள் முழுவதுடனும் தொடர்பில்லாதவையாகும் இருந்தன. ஆகையால் அவற்றின் ஒருபகுதியை வைத்திய ஆராய்ச்சிகளின் பொருட்டு பிரதி பண்ணினேன். உயறியின் ஒன்றையாவது நியாயமில்லாமல் நான் மாற்றவில்லை. ஆனால் பெயர்களே மாத்திரம் மாற்றி உள்ளேன் எனினும் இதில் குறிப்பிடப்படும் மனிதர்கள் உலகம்புரியாத விளைவுகளை விளங்கிக் கொள்ளாதவர்களாக இருக்கிறார்கள். தலைப்பைப் பொறுத்தளவில் உயறிக் குரியவனாலேயே குட்டப்பட்டிருப்பதால் அதனை நான் மாற்றவில்லை.

1

இன்றிரவு நிலவுநல்ல பிரகாசமாய் இருக்கிறது. முப்பது வருடங்களுக்கு மேலாக நான் இதனைப் பார்க்கவில்லை. இன்று இதனைப் பார்க்கும் போது வழமைக்கு மாறான ஆத்மலயிப்பில் திழைத்தேன். கடந்த முப்பது சொச்ச வருடங்களாக நான் இருட்டில்தான் இருந்திருக்கிறேன் என உணரத்தொடங்கினேன். எனவே நான் இனிமேல் கவனமாக இருக்க வேண்டும். இல்லாவிடில் ஏன் அந்த காலை விட்டு நாய் இரண்டு முறை என்னைப் பார்க்க வேண்டும்?

எனது பயத்திற்கு காரணம் உள்ளது.

11

இன்றிரவு முழுவதும் நிலவு இருக்கவில்லை. இது நோயின் அறிகுறி என்று எனக்குத் தெரியும். இன்றுகாலை சாவதானமாக நான் வெளியே போனபோது காலை எனக்குப் பயத்திருப்பது போலவும் என்னை அவன் கொலை செய்ய விரும்புவது போலவும் அவனுடைய கண்களில் ஒரு வித்தியாசமான பார்வை தெரிந்தது. அங்கே இருந்த ஏழோ எட்டுப் பேர் என்னைப்பற்றி காதுக்குள் குசுகுசுத்தார்கள். நான் பார்த்தபோது அவர்கள் பயத்தவர்களாகத் தெரிந்தார்கள் நான் காணும் எல்லாச் சனங்களும் அத்தகையவர்களாகவே இருந்தார்கள். அவர்களிடத்தில் தெரிந்த குரூரம் என்னை பல்லிளிக்கச் செய்தது. அதன்மேல் அவர்களுடைய பிரயத்தனங்களெல்லாம் பூர்த்தியாகிவிட்டன என்பதை அறிந்து நான் தலையிலிருந்து உள்ளங்கால் வரை நடுங்கினேன்.

என்றாலும் நான் பயத்தைக் காட்டிக் கொள்ளாது எனது பாதையைத் தொடர்ந்தேன். என்னெதிரே தோன்றிய சிறுவர்களும் என்னைப்பற்றிக் கதைத்தனர்; பின்னர் அவர்களுடைய முகங்களும் காலைவின் மூகம் போலச் செத்து இவளி

நின், எனக்கு எதிராக இந்த சிறுவர்களை எரிச்சலூட்டியது எதுவாக இருக்கும்! நான் அவர்களைக் கூப்பிட்டேன்?

“எனக்குச் சொல்லுங்கள்”

அவர்கள் ஒடிவிட்டார்கள்.

காஷ் எனக்கு எதிராக இருப்பதற்கான உட்பகை என்ன; ரோட்டில் இருப்பவர்கள் எனக்கு எதிராக இருப்பதற்கான காரணம் என்ன? எனக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கிறது; இருபது வருடங்களுக்கு முன்பு, நான் *திருகூசெளவினுடைய தணக்குக் கடதாசியின் மேலாக நடந்து பல வருடங்கள் கடந்து விட்டன. அதனால் திருகூ என்மேல் மிசவும் கோபமாய் இருந்தான் என்பதைத் தவிர, நான் யோசிப்பதற்கு வேறொன்றும் இல்லை. காஷுக்கு அவனைத் தெரியாது விட்டாலும் இந்தக் கதை யைக் கேள்விப்பட்ட பின்னராவது, அவனைப் பழிவாங்கதீர்மானித்திருக்க வேண்டும். ஆனால் அவன் எனக்கு எதிராக வல்லவா ரோட்டில் நிற்கும் சனங்களுடன் சதியாலோசனை செய்கிறான்; பின்னர் சிறுவர்களைப் பற்றிச் சொல்ல என்ன இருக்கிறது அந்த நேரத்தில் அவர்கள் பிறந்திருக்க மாட்டார்கள். ஆனால் எனக்கு அவர்கள் பயந்தவர்கள் போலவும், அவர்கள் என்னைக் கொலை செய்ய விரும்புவது போலவும் அவர்களுடைய பார்வை இன்று ஏன் வித்தியாசமாய் இருக்கிறது? இந்த உண்

மையான பயங்களை என்னை சஞ்சலத்துள் ஆழ்த்துகின்றன

நான் அறிவேன்—அவர்கள் இதனை தங்களுடைய பெற்றோர்களிடமிருந்து கற்றிருக்க வேண்டும்!

111

என்னால் இரவு நித்திரை கொள்ள முடியவில்லை; தேவையான எல்லாவற்றையும் கவனமாக சிந்திக்கும் ஒருவனால் இதனை விளங்கிக் கொள்ள முடியும்.

அந்தச் சனங்களில், நீதியியால் தண்டிக்கப்பட்டு, உணர் அழிகாரிகளால் முகத்தில் அறையப்பட்ட சிரைது மனைவிமார், அரச பிரதிநிதிகளால் அபகரிக்கப் பட்டிருந்தார்கள்; கடன் கொடுத்தவர்களால் அவர்களுடைய பெற்றோர் தற்கொலை செய்யும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டு இந்தார்கள். நேற்று நடந்தவை இவற்றிலும் மோசமானதாய் இருந்த பயடியால் இவற்றைக் கண்டும் அவர்கள் பயப்படவில்லை. இன்னும் ஓர் மமாய் இருந்தார்கள்,

அதிலும் விசித்திரமான காரியம் எவ்வென்றால் நேற்று தெருவில் நின்ற மனிதனுருத்தி தன்மகனில் பாய்ந்து கொண்டே சொன்னான். சிறிய மிசாசே பசியாற உன்னைச் சம்பித்தின்னத்தான் அவாவாயிருக்கிறது. அதனால் எனது உணர்ச்சிகளை

* கூசெள என்பதன் கருத்து “பழைய காலங்கள்” எனப்படும் சீனாவின் நிலமானிய கொடுமை பற்றிய நீண்ட சரித்திரம் ஹாஃசனின் மனத்தில் இருந்திருக்கிறது.

கிளறாதே" அதன் பின்னர் அவன் எல்லா நேரங்களிலும் என்னை பார்க்கிறார் நானும் என்னைக் கட்டுப்படுத்த முடியாதவனானேன்! பின்னர் அந்தப்பச்சை முடி—நீளப்பல் கொண்ட சனங்கள் எல்லாரும், ஏளனமாகச் சிரிக்கத் தொடங்கினார்கள். சென்கிழவன் முன்னால் விரைந் வந்து வீட்டிற்குள் இழுத்துச் சென்றான்.

அவன் என்னை வீட்டிற்குள் இழுத்துச் சென்றான்? வீட்டாரின் எல்லாப் பாசாங்குகளையும் நான் அறிவேன். அவர்களது கண்பார்வையும் மற்றவர்களதுபோலவே இருந்தது. நான் படிக்கப் போனபோது அவர்கள் ஒரு கோழிக்குஞ்சையோ' பெட்டைத்தாராவையோ அடைப்பதுபோல விவளிக் கதவைய் பூட்டினார்கள் இந்தச் சம்பவம் இன்னும் எனக்கு கலக்க முட்டியது.

சில நாட்களுக்கு முன்பு ஒரு நாய்க்குட்டி கிராமத்தைச் சேர்ந்த வாடகைக் குடியிருப்பாளன் அண்ணனுக்கு தங்கள் கிராமத்தின் பயிரழிவு பற்றிச் சொல்லி அது பஞ்சச்சாவுக்கு பிரசித்தமான எடுத்துக்காட்டு என்றும் சொன்னான். பின்பு அவர்களுடைய அதிகரித்து வரும் தைரியத்திற்கு அடையாளமாக, சில சனங்கள் தமது இருதயத்தையும் ஈரலையும் வெளியே எடுத்து தாமே நெய்யில் பொரித்து உண்டார்கள் என்றும் சொன்னான். நான் தலையிட்டபோது குடியிருப்பாளனும் அண்ணனும் என்னை உற்

றும் பார்த்தார்கள்? அப்போதைய அவர்களுடைய பார்வையும் வெளியே உள்ள மற்றவர்களுடைய பார்வை போலவே அச்சொட்டை இருந்ததை நான் உணர் கிறேன்;

இதனை நினைத்தவுடன் உச்சந்தலையில் இருந்து உள்ளங்கால் வரை சில்லிட்டது'

அவர்கள் மனிதர்களை தின்பவர்களாதலால் என்னையும் தின்னக்கூடும்.

அந்த மனுசி சொன்ன 'பசியாற உன்னை சப்பித்தின்ன அவாவாயிருக்கிறது என்றதும் பச்சைமுக நீளப்பல் கொண்ட கனங்களின் சிரிப்பும் மனுநாள் குடியிருப்பாளன் சொன்ன கதையும் அதன் தெளிவான அறிகு அறிகள் என்பதைக்காண்கிறேன் அவர்களுடைய பேச்சில் முழு நஞ்சும்' அவர்களுடைய சிரிப்பில் குத்துவாள்களும் இருப்பதை உணர்கிறேன்; அவர்களுடைய பற்கள் வெண்மையாக இருக்கின்றன—மின்னுகின்றன அவர்கள் எல்லோரும் நரபச்சி விகள்;

நான் திருகுவீணுடைய கணக்குகளில் நடந்த போதிலும் நான் ஒரு கெட்ட மனிதனல்ல என்பதை அது உணர்த்திற்று; என்னால் அனுமானிக்க முடியாத இரகசியங்கள் அவர்களிடத்து உள்ளன; அவர்கள் ஒருமுறை ஒரு வனில் கோபமி கொண்டால் அவனைக் கெட்டவனாகவே எப்

விழுங்கும்: இந்தக் குறைந்த தகவல்களே ஒருவனைப் பயமுறுத்திப் போதுமானது. கடுவாய்கள் ஓநாய்களைப் போன்றவை யென்பதோடு நாய்ச் சாதியை சேர்ந்தவை. மறுநாள் காலை வீட்டு நாய் என்னைப் பல தடவைபாடித்தது, அந்த மாறுபட்ட தன்மையையே அதன் பார்வையும் காட்டியது. அந்த வயது முதிர்ந்த வனின் கண் களும் ஏமாற்றவில்லை.

எனது அண்ணனைப் பற்றியே நான் மிகவும் கவலை யடைந்தேன் அவன் ஒரு மனிதனாக இருந்தபோதிலும் ஏன் மற்றவர்களுடன் சேர்ந்து என்னை தின்பதற்குச் சதி செய்கிறான்? இதனை ஒருவன் தொடர்ந்து செய்து வரும் போது, அவன் ஏன் அதனை குற்றமென்று கருதாமல் இருக்கிறான்? அல்லது பிழையென்று சிவவற்றை அறிந்தாலும் அவன் தனது இருதயத்தைக் கல்லாக்கிக் கொண்டானா? அண்ணனைப் பார்த்தே நான் மனிதனைத் தின்பவர்களை திட்டத் தொடங்குகிறேன்.

VIII

உண்மையாக அப்படியான விசயங்களை எப்போதோ அவர்களுக்கு விளங்கியிருக்க வேண்டும்;

இடமேற உள்ளே ஒருவன் வந்தான். அவனுக்கு சுமாராக இருபது வயதிற்குக்கும் அவனது தோற்றத்தைத் தெளிவாக நான் அவநானிக்கவில்லை. அவனது முகத்தின் புன்சிரிப்பு தவழ்ந்தது

அவன் என்னைப் பார்த்தபோது அவனது புன்முறுவல், இயல்பானதாய்த் தெரியவில்லை; நான் அவனைக் கேட்டேன்.

‘மனிதரை உண்பது சரியா? அவன் இப்போதும் சிரித்துக் கொண்டே, சொன்னான்:

பஞ்சமில்லாத போது எப்படி மனிதனைச் சாப்பிட முடியும்’

அவனும் அவர்களில் ஒருவன்தான் என்பதை உணர்ந்தேன். ஆனால் தைரியத்துடன் திரும்பவும் எனது கேள்வியைக் கேட்டேன்.

“அது சரியோ?”

“நீ ஏன் அப்படி ஒரு கேள்வியைக் கேட்கிறாய்; நீ ஒரு கோமாளி போல; இது இன்றைக்கு நல்லாத்தான் இருக்கிறது...”

இது அருமையானது தான் நிவவும் பிரகாசமாய்த் தான் இருக்கிறது. ஆனால் நான் உன்னைக் கேட்க விரும்புகிறேன்— இது சரியா...”

அவன் குழப்பமடைந்தவராய் முணு முணுத்தான்— இல்லை ‘இல்லையா...?’ அப்போ ஏன் இப்போதும் அவர்கள் இப்பிடிச் செய்கிறார்கள்?”

“நீ என்னைத்தைப் பற்றிக் கதைக்கிறாய்?”

“நான் என்னத்தைப்பற்றிக் கதைக்கிறேனா? ஓநாய்க் குட்டி கிராமத்தில் அவர்கள் இப்பே

தும் மனிதர்களைச் சாப்பிடுகிறார்கள். எப்பதை காயாத கிவப்பு மையில் நீ எல்லாப் புத்தகங்களிலும் பார்க்கலாம்.

பேயறைந்தவனைப் போல அவனது பேச்சு மாறியது என்னை வெறித்தவனாய் அவன் சொன்னான்:

அப்படியும் நடக்கலாம். இது நெடுகிலும் இப்படித் தான் நடந்து கொண்டிருக்கிறது.

“இது நெடுகிலும் இப்படி நடந்து வருவதால் அது சரியா?

“நான் இந்த விஷயங்களைப் பற்றி உன்னுடன் சதைக்க விரும்பவில்லை; என்றாலும் நீ இதைப் பற்றிக் சதைக்கக் கூடாது. இதைப் பற்றிக் சதைத்தாலும் அது பிழையானதாகும்.”

திடுக்கிட்டவரைய் நான்களை அசலத் திறந்து, பார்த்த போது அந்த மனிதனைக் காணவில்லை. நான் வியர்வையில் தோய்ந்திருந்தேன்.

அவன் என் அண்ணனிலும் வயது குறைந்தவரைய் இருந்த போதிலும் கூட, அவனும் அதிலே ஈடுபட்டிருந்தான். அவன் தன் பெற்றோர்களிடமிருந்தே இதைத் தெரிந்திருக்க வேண்டும். அவன் தனது மகனுக்கும் இதைத் தெரியப்படுத்தியிருப்பானா? என்று பயப்படுகிறேன். ஏனெனில் சூழ்நடைகளுக்கூட என்னைக் குருமரமாய் பார்க்கிறார்கள்.

மனிதனைத் தின்ன விரும்பும் அதே வேளை, தாங்களும் மற்றவர்களால் சாப்பிடப்பட்டு விடுவோமா என்று ஒவ்வொருவரும் மற்றவர்களைச் சந்தேகத்துடன் பார்ப்பார்கள்.

இத்தகைய நிலமையில் இருந்து அவர்கள் தாங்களாகவே விடுபட முடியுமானால்—வேலை செய்கின்ற, உலாவுகின்ற சாப்பிடுகின்ற, நித்திரை செய்கின்ற வாழ்க்கை, எவ்வளவு ரம்மியமானதாக இருக்கும். இதற்காக அவர்கள் ஒன்றும் செய்யலாம். தந்தையரும் மகனாகும் கணவரும், மனைவியரும், சகோதரர்களும், நண்பர்களும், ஆசிரியரும் மாணவரும் கரும் எதிரியரும், அந்நியரும் ஒன்றுகூடி ஒருவரில் ஒருவர் பயப்படும் படியான கோழைத்தனத்தைத் தவிர்த்தலாம்.

இன்று அநிகரலையில் நான் அண்ணனைப் பற்றிப் பார்க்கப் போனேன். அவன் மண்டபக் கதவுக்கு வெளியே வானத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்று நின்றான். நான் அவனுக்குப் பின்புறமாய்ச் சென்று, கதவுக்கும் அவக்கும் இடையில் நின்று வழமைக்கு மாறான நிதானத்தடன் மரியாதையுடனும் அவனுக்குச் சொன்னேன்:

“அண்ணா உனக்குச் சில வற்றைச் சொல்ல வேண்டும்”

‘நல்லது: அது என்ன யட
ரென அவன் என் பக்கமாய்த்
திரும்பித் தலையாட்டிக்
கொண்டே கேட்டான்.

“அது மிகவும் சொற்பந்
தான். ஆனால் அதைச் சொல்
வதில்தான் கஷ்டம் உள்ளது. அ
ண்ணி பழங்குடி மக்கள் எல்
லாரும் ஆரம்பத்தில் சிறிது
மனித சதையைத் தின்றுதான்
இருப்பார்கள். பின்னர் அவர்
கள் பார்வை மாறியது. அவர்
களில் சிலர் அப்படிச் செய்
வதை நிறுத்தினார்கள். அவர்
மனிதனை முயல் கின்றார்கள்.
உண்மையான மனிதனை மாறி
னார்கள். ஆனால் இன்னும் சிலர்
ஊரும் பிராணிகளின் போல் தின்
கிறார்கள். சிலர் அவற்றை
மீளும், பறவைகளாய் ஈரங்கு
களாய் கடைசியாக மனிதர்க
ளாய் மாற்றிக் கொண்டார்கள்.
சிலர் திருந்த முயற்சிக்கிறார்கள்
இன்னும் ஊரும் பிராணிகளாய்
இருக்கிறார்கள். அவர்கள் மனித
சதையை சாப்பிடும் போது,
சாப்பிடாதவர்களுடன் தங்களை
ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பார்

களையானால் அவர்கள் எவ்வளவு
வெட்கப்பட வேண்டும். இப்
போதும் மனித சதையைத் தின்
பது. குரங்குகளுக்கு முற்பட்ட
ஊரும் பிராணிகளை விடவும் எல்
வளவு வெட்கப்படத் தக்கது.

முற்காலத்தில் யியா தன்
னுடைய மகளை சியெலுக்கும்
சொல்லுக்கும் தின்னக் சமைத்து
கொடுத்தார் என்பது பழைய
கதை* என்பது பான்கு மனிதர்
கள் சொர்க்கத்தையும் உகைத்
தையும் படைத்தது தொடக்
கம் யியா மகனுடைய காலத்
திவிருந்து ஹசு - ஸ்சிவினர்
காலம் வரை, ஹசு - ஹ்சிவின்
காலம் தொடர்க்கம் கீழே மனி
தனைத் தின்று ஓநாய்க்குட்டிக்
கிராமங்களரை மனிதர்கள் ஒரு
வரை ஒருவர் தின்று வருகிறார்
கள். க - ந்த வருடம் நகரத்தில்
ஒரு குற்றவாளியைக் தூக்கி
விட்டு ஒருபாண் துண்டை அவ
னுடைய இரத்தத்தில் நனைத்து
உறிஞ்சினார்கள்.”

அவர்கள் என்னைச் சாப்
பிட விரும்புகிறார்கள், அப்

* பழைய சரித்திரக் குறிப்புகளின்படி கி. மு. 685 - 643
காலத்தில் யீ என்னுமிடத்து ருஆன் அரசனுக்கு யியா
தன்னுடைய மகளைச் சமைத்துக் கொடுத்திருந்தான்.
சியெலும் - சொல்லும் தொடக்கத்தில் கொடுங் கோ
லர்களாக இருந்திருக்கிறார்கள் இந்த விசயன் இதில்
தவறு விட்டிருக்கிறான்.

† சிங் வம்ச ஆட்சியின் (1644-1911) கடைசிக் காலத்தில்
வாழ்ந்த ஒரு புரட்சியாளனான லாசியின் 1907 ம் வரு
டம் சிங்கின் அதிதாரி ஒருவனால் சதிக்குற்றச் சாட்டுக்
குட்படுத்தப்பட்டு மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டான்.
அவனது இருதயமும் ஈரலும் அவர்களால் சாப்பிடப்
பட்டு இருந்தன.

போது உன்னால் தனி யாக நின்று ஒன்றும் செய்ய முடியாது. எனவே ஏன் நீ அவர்களுடன் ஒன்று சேர்கிறாய்? மனிதனைத் தின்பவர்கள் எதற்கும் தயக்காதவர்கள். எனனை அவர்கள் சாப்பிட முடியுமானால் உன்னையும் அவர்கள் சாப்பிடுவார்கள் ஒரேகுழுவைச் சேர்ந்த அங்கத்தவர்கள் இப்பவும் ஒருவரை ஒருவர் சாப்பிடுகிறார்கள் எனவே நீ உடனடியாக உனது போக்குகளை மாற்றுவாயானால் எல்லோரும் அமைதியாக வாழலாம். இதை உடனடியாகத் திருந்த முடியா விட்டாலும், இன்று தொடக்கமாகவு நல்லதைச் செய்ய முயற்சி செய்யலாம். சீசால்! இது நடக்க முடியாததா? அண்ணா, எனக்கு நல்லாத் தெரியும், நீ முடியாது என்று தான் சொல்லுவாய். இல்லையெனில் மறுநாள் அந்த குடியிருப்பாளன் வாடகையைக் குறைக்கும்படி கேட்ட போது குறைக்க முடியாது என்றல்லவா நீ சொன்னாய்."

முதலில் வெகு வெகுப்பாக மட்டும் சிரித்தான். பின்னர் அவன் கண்களில் மொலை வெறிநிர்த்தனமிட்டது. நான் அவர்களுடைய அத்தரங்கங்களைச் சொல்லச் சொல்ல அவனுடைய முகம் வெளிநிறி வந்தது.

கேற்றுக்கு வெளியே இருந்து ஒரு கூட்டம் சனங்கள் எட்டிப் பார்த்தனர். அதில் காஓவும் அவனுடைய நாயும் இருந்தது. அவர்கள் முகத்தை துணியால் மூடியிருந்ததால்

அவர்களுடைய எல்லா முகங்களையும் பார்க்க முடியவில்லை. அவர்களில் சிலர் வெளிநிச்செத்த சவம்போல், தங்கள் சிரிப்புகளை மறைத்துக் கொண்டார்கள்; எனக்குத் தெரியும் அவர்கள் எல்லோரும் ஒரேகூட்டத்தினர், மனித சதையைத் தின்பவர்கள். ஆனால் அவர்கள் எந்த விஷயத்திலும் ஒன்றாய் சிந்திப்ப இல்லையென்றும் எனக்குத் தெரியும்; எப்போதும் மனிதர்கள் உண்ணப்படுவார்கள் என்று சிலர் நினைக்கிறார்கள்; அவர்களில் சிலர் மனிதனைச் சாப்பிட்டதில்லை. ஆனால் சாப்பிட விரும்புகிறார்கள்; அதே வேளை சனங்கள் தங்களுடைய இரகசியங்களை அறிந்துவிடுவார்களோ என்று பயப்படுகிறார்கள். நான் சொல்லியவற்றைக் கேட்டு அவர்கள் கோபப்பட்டபோதும் அவர்களின் இறுக்கமான உதகளில் இன்னமும் விஷமச்சிரிப்பு இருந்தது.

திடீரென அண்ணன் முறைத்துப் பார்த்து, உரத்த குரலில் சத்தமிட்டான்.

"நீங்கள் எல்லோரும் இங்கிருந்து போங்கள். ஒருவிசரணை பாசப்பதில் என்ன அர்த்தம் உள்ளது.

அக்கணமே அவர்களுடைய சூழ்ச்சி விளங்கியது. அவர்களது திட்டங்களையும் நிலைமையையும் மாற்ற அவர்கள் ஒரு பேரணும் சம்மதிக்கப் போவதில்லை. அவர்கள் என்னை ஒரு விசரணை முத்திரை குத்திவிட்ட

டாரர்கள், எதிர் காலத்தில் நான் தின்னப்படும் போது அதனால் ஒரு பிரச்சினையும் இருக்காது, என்பதோடு, அவர்கள் பெருமைப்படவும் செய்வார்கள், எங்களுடைய குடியிருப்பாளன் கிராமத்தவரின் இந்த ஒரு கெட்ட பழக்கத்தைச் சொன்னதிலும் இத்தன்மை இருந்தது. இது அவர்களுடைய பழைய சூழ்ச்சி.

அங்கு நின்ற எல்லாரையும் சென்கிழவன் துரத்தினான் அண்ணலும் அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றுவிட்டான். கிழவன் என்னுடைய அறைக்குள் மீண்டும் செல்லும்படி சொன்னான், அறை கரம் இருட்டாக இருந்தது. வளைகளும் கைமரங்களும் என் தலைக்குமேல் குலுங்கின; கொஞ்ச நேரம் குலுங்கிய பின்பு அவை பெரிதாக வளர்ந்தன. அவை என் தலைக்கு மேல் ஒன்றுக்கக் குவிந்தன.

அந்த மரம் மிகவும் அழகாகியதால் என்னால் அசைய முடியவில்லை. நான் இறந்து விடுவேனென்று அவர்கள் விரும்பினார்கள். அந்தப்பாரம்போலியானது என்பதை அறிவேன். எனினும் நான் அவஸ்தைப்பட்டேன் வியர்வையில் தோய்ந்திருந்தேன். எப்போதும் நான் இதைச் சொல்ல வேண்டும்.

“உடனடியாக நீங்கள் மாற வேண்டும்; இதயத்தின் அடித்தளத்திலிருந்து மாற வேண்டும். எதிர் காலத்தில் இந்த உலகத்தில் மனிதனைத்

திற்பவர் கட்டு இடமில்லை என்று நீங்கள் அறிய வேண்டும்.

XI

சூரியன் பிரகாசிக்கவில்லை கதவு திறக்கவில்லை; ஒவ்வொரு நாளும் இரண்டு நேரச்சாப்பாடு ..... நான் சாப்பிடும் தடிகளை எடுத்தேன். பின்னர் அண்ணைப்பற்றி யோசிக்கலானேன். என்னுடைய தங்கை எப்படி இறந்தாள் என்று இப்போது தெரிகிறது. எல்லாம் அவனால் நேர்ந்தது. என்னுடைய தங்கைக்கு அப்போது ஐந்து வயது இருக்கும். அவளது பார்வை எவ்வளவு அன்பானதாகவும் இரங்கத்தக்கதாகவும் இருந்தது என்பது இப்போதும் எனக்கு ஞாபகமிருக்கிறது. அம்மா அழுதாள். ஆனால் அண்ணன் அம்மாவை அழவேண்டாம் என்று இரந்து கேட்டான். அநேகமாக அவனே அவளை தின்றதைதவால் அம்மாவின் அழகை அவளை ரோசப்படுத்தியது. அவனுக்கு ஏதாவது ரோச நரம்பு இருந்தாத்தானே!

என்னுடைய தங்கையை அண்ணன் தின்றிருந்தான் ஆனால் இதை அம்மா தெரிந்திருந்தாளோ இல்லையோ என்று எனக்குத் தெரியாது.

நான் நினைக்கிறேன் அதை அம்மா அறிந்திருக்க வேண்டும் அவள் அழுதபோதும் அதை வெளிப்படையாகச் சொல்லவில்லை; ஏனெனில் அவள் அது

தான் முறையென்று நினைத்திருக்க வேண்டும். எனது நாலோ ஐந்து வயதில், மண்டபத்தின் குளிரீந்த மூலையில் இருந்த போது, எனது அண்ணன் சொன்னது எனக்கு ஞாபகமிருக்கிறது. “பெற்றார் வகுத்த மாயிருக்கும்போது தனது தசையின் ஒரு துண்டை வெட்டிக் காய்ச்சிக் கொடுப்பவன். நல்ல மகனாகக் கருதப்படுவான்” அம்மா அதை மறுத்துப்பேசவில்லை; ஒரு துண்டைத் தின்ன முடியுமானால், நிச்சயமாக முழுவதையுமே தின்ன முடியும், இத்துயரம் நினைவிற்கு வரும் போதெல்லாம் இதயத்தில் இரத்தம் கசிகிறது. இந்த அமைப்பில் இது சாதாரணமானதுதான்’

XII

இந்த நினைவை என்னால் தாங்க முடியவில்லை.

நாலாயிரம் வருஷங்களாக மனித சதையைத் தின்றுவந்த உலகில்தான் நான் இவ்வளவு காலமாக வசித்து வருகிறேன் என்பதை இப்போதுதான் உணர்கிறேன். எங்கு ஞடைய சகோதரி இதந்ததும் வீட்டின் முழுப் பொறுப்பையும் ஏற்ற அண்ணன் நாங்கள் அறியாமலே எங்கள் சொற்றுத் தட்டுகளில் அவரின் சதையைக் கண்டுபிடிக்கலாம்?

என்னுடைய தங்கையின் எத்தனையோ சதைத்துண்டுகளை நான் அறியாமலேயே சாப்

புதுமொழி!

யானே வரும் பின்னே
மணியோசை வரும் மூன்னே
இது பழமொழி,
சம்பள உயர்வு வரும் முன்னே
விலைவாசி உயர்வுவரும் பின்னே
இது புதுமொழி.

— ரபேல்

பிட்டிருப்பேன் என்பது சாத்தியமானதுதான்; அடுத்தது என்னுடைய முறைதான்....

நாலாயிரம் வருஷங்களாக மனிதனைத் தின்னின்ற வரலாற்றிற்குப்பிறகு — இதைப்பற்றித் தெரிடக்கத்திலேயே நான் ஒன்றும் தெரியாது இருக்கும் போது—என்னைப் போன்ற ஒரு மனிதன்—உண்மையான மனிதர்களை எப்போதும் நம்பிக்கையுடன் முகங்கொவது எப்படி முடியும்?

XII

ஒருவேளை இப்போதும் மனிதர்களைத் தின்றதை குழந்தைகள் இருப்பார்களா? குழந்தைகளைக் காப்பற்றுங்கள்....

அடுத்த இதழில்.....

“சுய நினைவு உரிமையுள்
ஈழத்தமிழருள்”

படுவேறு அரசியல்வாதிகளின் சூத்கள் பிரசாரமும்;

— ஆசிரியர்

வண்டில்களும் மாடுகளும்

— நல்லை மகேஸ்வரி

இப்பொழுது நாங்கள்
சொர்க்கத்தில் மிதக்கின்றோம்
முப்பொழுதும் வயிறு நிறைய
முழுசான கோழிகளையும் ஆடுகளையும்
பதமான சோற்றுடனே உண்கின்றோம்
எல்லோர்க்கும் எல்லாம்
எங்கும் லிடைப்பதா யெண்ணி
இப்பொழுது துயில் புரிகின்றோம்
எண்ணையின் விலை
எங்கும் கூடினாலும்
எங்களுக்கு ஹொண்டா, யமஹாக்கர்,
போர்ட் கோடினாக்கள், மொறிஸ் மைனர்கள்
புத்தம் புதிதான வடிவில்
சத்தமின்றி கப்பல்களால் இறக்கப்படுகின்றன
வண்டில்களும் மாடுகளும்
சண்டித்தனம் செய்த தரைகளெல்லாம்—எயர்
கொண்டிசன் காரிகளினால் நிலைந்து விட்டன
இனியென்ன, எமது நாடு
அநியாய விலை கொடுக்காத
அந்நிய பண்டங்களால்
முழுசான சொர்க்க பூமிமீயன
'டெலிவிஷனில்' படமோட்ட வேண்டியதுதான்.....
'தேடிமேட்' பாரதிகளும் புகழாரம் பாடவேண்டியதுதான்
வானைத் தொடும் மாளிகைகளாய்
வளர்ந்து வரும் விலைவாசிகள்
அவ்வப்போது 55, 60 ரூபாய்களாகக் கூடுகின்றனவே
அல்லும் பகலும் உழைக்கும் எங்களுக்கு
நல்ல சம்பளம் லிடைக்கின்றது

புலக கவிதை

நாடு மூன்றேற இதுவொன்றே போகும்
 ஆறாலும்,
 மப்புந் மந்தாரமும் தெரிசின்றதே
 மழை வருவதற்கு அறிகுறியோ தெரியவில்லை
 ஓர்நாள்
 மண்பாறைகளில் மழை வெள்ளம் பாய்ந்தே தீரும்
 வண்டிகளும் மாடுகளும்
 வளர்ந்து வரும் நம்பூமியில்
 சண்டித்தனமாய் ஓடினால்தான்
 சரித்திரங்கள் புதிதாய் எழுதலாம்.

மனமே!

— என். சண்முகலிங்கன்

மரனுடக் கலசம்
 மகிழ்ந்துவந் தனிக்கும்
 தேனுண்ண மாட்டாயா—மனமே
 தேனுண்ணமாட்டாயா?

மன வெளி மயக்கம்
 கனவிலுங் கலக்கம்
 தினமின்னுந் தொடர்வாயா!

உனையிங்கு அறிந்து
 உயரத்திற் பறந்து
 உண்மைகள் உணராயா—மனமே
 உண்மைகள் உணராயா

பருவங்கள் தோறும்
 படர்கின்ற சோகம்
 பனியென்று அறிவாயா!

வருகின்ற காலைம்
 வசந்தத்தின் காலைம்
 வாழ்வென்று தெளிவாயா—மனமே
 வாழ்வென்று தெளிவாயா!

போதும் காண்பார்கள், நல்ல மனிதன் இருந்தான் என்பதை மொகுட்படுத்தாமலே எனது அண்ணன் எனக்குக் கற்றுத் தந்தான் என்பது எனக்கு ரூப கமிருக்கிறது. இந்த முரணுக்கு எதிராக நான் வாதிட்டால் அந்தப் பந்தியைத்தான் கவனித்ததாக அடையாளமிடுவான். அதேநேரத்தில் அப்ப பிராணியாக என்னை மன்னித்துவிட்டு, அண்ணன் சொல்லுவான்—“இயல்மைக் காட்டுவது உனக்கு நல்லது” அவர்கள் மனிதர்களை உண்ண ஆயத்தமாக இருக்கும் போது என்னால் எப்படி அவர்களுடைய இரகசிய எண்ணங்களை சரியாக ஊகிக்க முடியும்

தேவையான எல்லாவற்றையும் கொண்டு, கவனமாகச் சிந்தித்துப் பார்க்கும் ஒருவரால் இதனை விளங்கிக் கொள்ள முடியும். நான் திரும்ப சேர்த்துக் காட்டியது போல முற்காலங்களில் சனங்கள், அடிக்கடி மனித ஜீவன்களைத் தின்றார்கள். ஆனால் எனக்கு அந்நேரத்தில் கொஞ்சமும் தெளிவில்லாமல் இருக்கிறது. இதனை மேலும் விளங்கிக் கொள்ளத் தெண்டிக்கிறேன். ஆனால் என்னுடைய சரித்திரம் தொடர்ச்சியாக இல்லை என்பதோடு, அதன் ஒவ்வொரு பக்கத்திலும் “அறமும் ஒழுக்கமும்” என்ற சொற்களை கிறுக்கப்பட்டுள்ளன. முழுப்புத்தகத்தின் வரிகளிடையிலும்—அந்தச் சொற்களைக் காணும் வரை ஆவலுடன் வாசித்தேன்.

“மனிதனைச் சாப்பிடு”

இந்தப் புத்தகத்தில் எழுதப்பட்ட இச்சொற்களும் எமது குடியிருப்பாளனால் கூறப்பட்ட எல்லாச் சொற்களும் வித்தியாசமான ஓர் அர்த்தமில்லாச் சிரிப்பாக என்னில் மோதின.

நானும் ஒரு மனிதனாக இருப்பதால் அவர்கள் என்னையும் தின்ன விரும்புகிறார்கள்.

IV

இன்று காலை கொஞ்ச நேரம் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தேன். செங்கிழவன் மதிய உணவாக ஒரு கின்னம் வாய்கறிகளையும் ஒரு கின்னம் அலித்தமீனும் கொண்டு வந்தான். மீனின்கண்கள் வெள்ளையாகவும் கெட்டியாகவும் இருந்தன. இதனுடைய வாய் மனித ஜீவன்களை உண்ண விரும்பும் சனங்களுடைய வாய்களைப் போல திறந்து கிடந்தது. சிலபிடி உண்டபின்’ நழுவும் துண்டுகள் மீனோ மனிதசதையோ என்று சொல்ல முடியவில்லை. எனவே எல்லாவற்றையும் தூக்கி எறிந்தேன்.

நான் சொன்னேன் ‘செங்கிழவா, எனக்கு மூச்சுவிடக் கூட மாறியுக்கு. கொஞ்சம் தோட்டத்தில் உலாவ விரும்புகிறேன் என்று அண்ணனுக்குச் சொல்ல அவன் ஒன்றும் பேதாது வெளியே போனான். பின்பு திரும்பி வந்து, வெளிக் கேற்றைத் திறந்து விட்டான்.

நான் அசையவில்லை. ஆனால் அவர்கள் என்னை எப்படி நடாத்த

துகிரர்கள் என்று சுவனித்துக் கொண்டிருந்தேன். குறிப்பிட்ட உணர்வுகளை என்னிடமிருந்து அவர்களால் போக்க முடியவில்லை. நிச்சயமாக அதுவே எனக்குப் போதுமானது. வயது முதிர்ந்தவன் ஒருவன் முன் தொடர அண்ணன் மெதுவாக வந்தான். அந்தக் கண்களில் கொலை வெறியும் பயமும் நீர்த்தனமாட—தலைகவிழ்ந்து வந்த அவன் களவுப்பார்வை, கடைக்கண்ணாடியூடாக என்மேல் கவிந்திருந்தது.

“நீ இன்று மிகவும் நல்லாத் தோன்றுகிறாய் என்றான் அண்ணன்.

‘ஆம்’ என்றேன் நான்.

உன்னை சோதிப்பதற்காகத் திரு ஹோவை வரவழைத்திருக்கிறேன்” என்றான்.

‘மெத்தச் சரி’ உண்மையாக இந்த வயது முதிர்ந்த மனிதன் சஞ்சலத்தைக் கொடுப்பவன் என்பது எனக்கு நன்கு தெரியும். அவன் எனது நாடித்துடிப்புகளைப் பார்ப்பதாய் நடித்துக் கொண்டு, நான் எவ்வளவு கோழுத்திருக்கிறேன் என்று பார்க்கிறான். அப்படி நடிப்பதன் மூலம் அவன் எனது சனையின் ஒருபங்கை பெறக்கூடும். இன்னமும் நான் பயப்படவில்லை. நான் மனிதரை உட்பதில்லையாதலால் மற்றவர்களை காட்டிலும் என்னுடைய துண்பு உன்னதமானது. அவன் என்ன செய்கிறான் என்று பார்ப்பதற்

காக அவனுடைய முகத்தில் இரண்டு குத்து விட்டேன்; உடனே அந்த வயது போன மனிதன் சிழி அமர்ந்து கண்களைமுடிக்கொண்டான் கொஞ்ச நேரம் வழமைக்கு மாறாகக் கைகளை ஆட்டிக்கொண்டே அப்படி அமர்ந்திருந்தான். பின்பு அவன் தன்னுடைய கபடக்கண்களைத் திறந்து கொண்டே சொக்ரான்—உன்னுடைய சுற்பனை உன்னையீட்டு ஓடவிடாதே கொஞ்ச நாட்கள் அமைதியாக இரு. அப்போ உனக்கு எல்லாம் சரியாகி விடும்.

உன்னுடைய யோசனைகளை தூர ஓடவிடாதே! கொஞ்சநாள் அமைதியாக இரு! நான் நன்கு கோழுக்கும் போது இயல்பாகவே அவர்களால் கூடுதலாக சாப்பிட முடியும்; ஆனால் அது எனக்கு என்ன நன்மையைத் தரும் அல்லாது எப்படி எல்லாம் சரியாகும்! எல்லாச் சனங்களும் மனித சதையை தின்ன விரும்புகிறார்கள். அதே தேரம் தங்களுடைய தேசத்தங்களைப்பாது காப்பதற்கு கோழைத்தனமாக, களவாடவும் முயற்சிக்கிறார்கள் என்னை இது மரணச் சிரிப்பில் ஆழ்த்தியது உண்மையாக என்னால் சந்தோசத்துடன் ஆரவாரிக்க முடியவில்லை. எனினும் நான் மிகவும் சந்தோசமாக இருந்தேன். எனது இந்தச் சிரிப்பில் தைரியம் முழுமையாக இருந்தது; என்பதை நான் அறிவேன். அந்த வயது முதிர்ந்தவனும் அண்ணனும் என்னுடைய தைரியத்தையும் நிலைப்பாட்டை

யும் கண்டு பயந்து வெளியேறி
ஞரிகள்.

அவர்கள் என்னைத் தின்ன
ஆவலுள்ளவர்களாய் இருக்கி
றார்களென்பதால்-நான் தேடிய
துணிவால் வீரனாக மாறினேன்
அந்த வயது முதிர்ந்த மனிதன்
கேற்றுக்கு வெளியே போனால்
ஆனால் தூரப்போவதற்கு முன்
னரீ தாழ்ந்த குரலில் அண்ண
னுக்குச் சொன்னான்.

“ஒரு தடவைச் சாப்பாட்
டிற்று”

உடனே அண்ணன் தலைய
சைத்துக் கொண்டான். எனவே
நீ இதிலும் இருக்கிறாய். இந்த
அதிசயமான கண்டு பிடிப்பு
என்னை அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கிய
போதிலும், இது நான் முன்ன
மே எதிர்பார்த்ததிலும் பரர்க்க
அற்பமானதாகவே இருந்தது.
என்னைத் தின்பதில் உடன் குற்
றவாளி என்னுடைய அண்ண
னாக இருக்கிறான்.

என் அண்ணன் மனித சதைய
யைத் தின்பவன்.!

நான் மனித சதையைத் தி
ன்பவனின் தம்பி!

நானே மற்றவர்களால் தின்
னப்படுவேன்; இருப்பினும் நான்
மனித சதையை தின்பவனின்
இளைய சகோதரன் தான்.

*1518-1593 காலத்தில் பிரசித்தி பெற்ற வைத்தியன் “மரு
ந்துகளின் மூலவஸ்து” என்னும் புத்தகத்தின் ஆசிரியன்.

† இவை சூ ஆச ஆள் என்னும் பழைய இலக்கிய அலிஸீருந்து
எடுக்கப்பட்ட மேற்கோள்களாகும்.

V

கொஞ்ச நாட்களாக
நான் திரும்பவும் யோசிக்கத்
தொடங்கினேன்: வயது முதிர்ந்
தவன் சஞ்சலத்தைக் கொடுக்
கும் ஒருவனாக இருக்கவில்லை;
அவன் உண்மையான ஒரு வைத்
தியன். அவன் மனித சதையை
தின்பவர்களில் ஒருவனாக இருக்
கமாட்டான்; இவனது மூன்
றேடி வைத்தியன் *லிடிசென்
எழுதிய மூலிகை பற்றிய புத்த
கத்தில் மனிதனுடைய சதை
அவித்து தின்னப்பட்டது என்று
தெளிவாகக் குறிக்கப் பட்டுள்
ளது. ஆகையால் இன்னும்
அவன், நான் மனிதரைத்
தின்னவில்லை என்று சொல்ல
முடியுமா?

என்னுடைய அண்ணனைப்
பொறுத்த வரையில், அவன்மே
ல் சந்தோசப்பட என்னிடத்தில்
தல்ல காரணம் உள்ளது; அவன்
எனக்கு படிப்பித்த போது, தன்
னுடைய சொந்த உதடுகளா
லேயே சொன்னான் - “சனங்கள்
தங்களுடைய ஆண்பிள்ளைகளை
உண்பதற்காகப் பண்டமாற்றுச்
செய்தார்கள்” என்று ஒரு
கெட்ட மனிதனைப் பற்றிய சம்ப
பாஷனையின் போது, அண்ணன்
சொன்னான்.

† “அவனைக் கொண்டுழிப்
பதோடு மாத்திரமல்லாமல்,
அவனுடைய சதையையும்
உண்டு உறக்க வேண்டும்”

அப்போது நான் சின்னவயசுக இருந்ததால், என்னுடைய இருதயம் மிகவும் பலமாக அடித்துக் கொண்டது. வேறொரு நாள் ஓதாய்க்கூட்டிக் கிராமத் சேரிந்த எங்கள் குடியிருப்பாளன் ஒரு மனிதனின் இருதயத்தை யிம் ஈரலையும் தின்ற கதையைச் சொன்னபோது, அவன் அதிர்ச்சியடையாமல் வெறுமனே தலையை மட்டும் ஆட்டிக் கிராண்டிசூந்தான். பின்னர் உண்மைமாகவே அவன் கொடுமானவனாக இருந்தான். ஆன் பிள்ளைகள் தின்னப்படுவதற்கு பரிமாறப்படுவது சாத்தியமானால் பிப்பாடு எதுவுமே தின்னப்படுவதற்குப் பண்டமாற்றப் படலாம். எவரும் அவற்றைத் தின்னலாம் மூத்திய காலங்களில் அவனுடைய விளக்கங்களை நான் வெறுமனே கேட்டு வந்தேன். அவன் அவற்றை விவாரித்த போது, மனித சதை அவனுடைய உதடுகளின் இடுக்குகளில் மட்டுமல்லாமல் அவனது இதயம் பூராவுமே—மனிதரை தின்னும் அவர் வியாபித்து இருந்தது என்பதை இப்போது உணர் கிறேன்.

VI

அந்தக் காலத்து இருள் இது இரவோ பகலோ என்று எனக்குத் தெரியாது. அந்தக் கால குடும்பத்து நாய் மீண்டும் குரைக்கத் தொடங்கியிருந்தது.

அந்தக் கொடுமைக் காரர் சிங்கம்; அந்தக் கோழைத்தனமான முயல்; அந்தத் தந்திரம் வாய்ந்த நரி ... ..

அவர்களுடைய வழியை நான் அறிவேன், அவர்கள் பயஞ்சார்ந்த சூழ்நிலையிலேயே அல்லாமல் வெளிப்படையாகவோ, நேரடியாகவோ யாரையும் கொல்ல விரும்புவதில்லை அதற்குப் பதிலாக என்னை நானே கொல்வதற்காய் எல்லாரும் ஒன்றாக எங்கும் கண்ணிவைப்பர். சில நாட்களாகத் தேருவில் காணும் சனங்களின் நடத்தையும் அண்மைகாலத்து என் அண்ணனின் போக்கும் அதனைத் தெளிவாகக் காட்டுகிறது. ஒரு மனிதன் தன்னுடைய பெல்ற்றைத் தானே அவிழ்த்து வளையில் தூக்குப் போட்டு சாவதையே அவர்கள் விரும்புகிறார்கள், பின்பு கொலை குற்றம் சாட்டப்படாமலேயே தங்கள் ஆசை நிறைவேறியதையிட்டு அவர்கள் சந்தோஷப்படுவார்கள். உண்மையில் இந்நிலை அவர்களை ஆரவாரிக்கும் சிரிப்பில் ஆழ்த்தும். மறுபுறத்தில் ஒரு மனிதன் சாவதற்கு பயந்தோ அல்லது கவலைப்பட்டோ மேலும் மெனீந்தாலும் அவர்கள் அதனை அங்கீகரிப்பர்.

அவர்கள் செத்தசதையைமட்டும் தின்பர். அவலட்சணமான கண்களையுடைய, விகார மிருகமான 'கடுவாய்', செத்த உடலையே தின்னும் என்று எங்கோ படித்தது எனக்கு ரூபகமிருக்கிறதுபெரிய எலும்புகளையிருந்தாலும் அது துண்டுகளாய்ச் சப்பி

யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து வந்தவர்கள்

வ. ஐ. ச. ஜெயபாலன்

உழவு யந்திரத்தின் சில்குகளில் மாட்டியிருந்த இரும்பு வளையங்கள் சேற்றைக் கலக்கி வாரியிறைத்ததில் அந்த உழவு இயந்திரத்தைப் போலவே அவனும் சேற்றுச்சிலை போல ஆகி விட்டிருந்தான். கார்த்திகை மாத வெய்யில் மோசமாகக் கொழுத்திக் கொண்டிருந்தது. கோரைப் புற்கள் அழுகிய அந்தச் சேற்றின் வாசனையை அனுபவித்தபடியே உழவு யந்திரத்தின் வேகத்தைக் குறைத்தான் ஞானக்குட்டி.

“வா சாப்பிட்டிட்டு வெய்யில் தாண்டியதும் உழலாம்” ஞானக்குட்டியின் தகப்பன் பூசாரி சுப்பையர் வயலோரத்து அத்தி மர நிழலில் நின்றபடி மகனைப் பார்த்துக் கையை அசைத்தார்.

உழவு யந்திரத்தை அத்தி மரத்திற்கு அருகாக ஓரளவு நிழலில் நிறுத்திவிட்டு பக்கத்து வளலில் நிறைந்து கிடந்த தண்ணீரில் கையையும் காசையும் கழுவிக் கொண்டான் ஞானக்குட்டி.

“சின்னத்துரையைக் கண்டனா”

கால்களில் கட்டி கட்டியாக சாய்ந்து கிடந்த சேற்றை வயக்கநிலில் கரைத்தபடியே தகப்பன்

நிமிர்ந்து பார்த்தான் ஞானக்குட்டி. அவனை இனம் புரியாத கலவரம் பற்றிக்கொண்டது.

“இல்ல, நீ வேற வேல இருக்க றைக்கரை உன்ர என்னத்துக்குக் கொண்டந்நிட்டியாம்”

ஞானக்குட்டிக்கு இப்போது நிம்மதியாக இருந்தது. சின்னத்துரையின் உழவு யந்திரத்தைத் தனது மூப்பில் கொண்டு வந்து தனது வயலை உழுவதால் ஏற்படக் கூடிய எந்த விளைவுகளையும் எதிர்ப்போக்க அவன் தயாராகவே இருந்தான். அவன் பயப்படுகிற மாதிரியான விஷயங்கள் ஒன்றும் அவன் பயப்படுகிற அளவுக்கு இன்னும் முற்றிவிடவில்லை.

“இன்டைக்குள்ளவேலையை முடிச்சுப் போட்டாரம்! தனக்கு வேற வேலை கிடக்காம்...”

பூசாரி சுப்பையரின் குரல்க்கேட்டுத்தது.

“உம்...”

“வேலை முடியாட்டி மாட்டி

செய்ததை

டால அடிச்ச விதைக்கட்டாம்
இல்லாட்டி வேற ஹைக்ரரைப்
பிடிக்கட்டாம் "

ஞானக்குட்டி மெளனமாக
அந்த அதிகம் உயரம் இல்லா
மல் சடைத்துப் போயிருந்த
அத்தி மரத்தின் நிழலில் வந்து
சாய்பிட அமர்ந்தாள்?

இந்த அத்தி மரம் இருக்கி
றதே பத்துப்பதினைந்து வருடங்
களுக்கு முன்னர் ஞானக்குட்டி
சின்னப் பையனாக இருந்த
போதும் பெரிய நிழல் மரமா
கவே நின்றது. அப்போதெல்
லாம் மத்தியான வெய்யிலில்
எருமைக்கடாக்களை அவிழ்த்து
விட்டு இந்த அத்திமர நிழலில்
தான் அவர்கள் சாய்பிடவும்
தூங்கவும் செய்வார்கள். அவ
னது தந்தையார் ஓயாமல்
அந்த அத்திமரத்தில் நார் கிழிப்
பது உலர்த்துவது கயிறு பின்
னுவது என்று ஏதாவது துரு
துரு வென்று செய்து கொண்டி
டிருப்பார்.

பத்துப் பதினாறு வயதி
லேயே உழவு நடக்கும் போது
ஞானக்குட்டியை நம்பி ஒரு
சோடி எருமை மாடுகளையும்
கலப்பையையும் கொடுத்தவிடு
வார் பூசாரி சுப்பையர். ஞானக்
குட்டி பெருமை பிடிபடாது
துள்ளுவான். தன்னுடைய
பிஞ்சு மகனின் கெட்டித்தனங்
களை இட்டு பூசாரி சுப்பையருக்
கும் பெருமை இருக்காதா
என்ன?

நான்காம் வகுப்பிற்குப்
பின்னர் ஒருநாள் அந்த வன்
னிப் பள்ளிக்கூடத்தில் கடமை
யாற்றிய யாழ்ப்பாணத்து ஆசிரி
ரியகுடன் தகராறு பட்டுக்
கொண்டு விட்டில் வந்து நின்
றான் ஞானக்குட்டி. அதன்பின்
னர் அவனை யாகுமே பாடசா
லைக்குப் போ என்று விரட்ட
வில்லை...

யாழ்ப்பாணத்து ஆசிரியர்
கள் அந்த வன்னிப்பாடசாலைப்
பக்கம் தலைகாட்டுவது அந்த
அந்த மாதங்களுக்குரிய தினவ
ரவுப் புத்தகங்களை நிரப்புவதற்
கும் சம்பளம் சம்பந்தமான
சடிதங்களைப் பெற்றுக்கொள்வ
தற்கும் மாணவர்களிடம் நெய்
தேன், இறைச்சி, வத்தல் என்று
கப்பம் வாங்குவதற்குத் தான்
என்பதை எல்லாப் பெற்றோர்
களைப் போலவே அவனது பெற்
றோர்களும் அனுபவரீதியாக
அறிந்திருந்தார்கள். இவற்றை
விடவும் அந்த ஆசிரியர்கள்
செய்யும்பணிகள் சிலவும் உண்டு
வன்னியான் வன்னியான் என்று
அவர்களேக்குத்திப்பேசி நாழ்வு
மனச்சிக்கலுக்கு அந்தப் பிஞ்சு
வயதிலேயே ஆளரக்கினூர்கள்
அவர்கள்.

'யாழ்ப்பாணத்தான் எப்ப
வும் எங்களிட்டு ஏதும் புருந்
கிக்கொண்டு போகத்தான்
வாறது'

இந்த நியாயமான அபிப்
பிராயம் காலம் காலமாகவே
வன்னிப்பகுதிகளில் வேரூன்றிப்
போயிருந்தது?

அவள் பள்ளிக்கூடம்போகாமல் விட்டது ஒருவரது கவனத்தையும் அவரவில்லை; அதன் பின்னர் பிஞ்சு வயதிலேயே அணிஞ்சியன் குளக்கிராமத்தின் தலைநிலையை நிர்ணயிப்பவர்களில் அவளும் ஒருவளுகி விட்டாள்.

யோகபுரம் மகா வித்தியாலையத்துக்குப் புதுசா வந்திருக்கிற தலைமை வாத்தியைக் கண்டனங்கள் சாப்பிட்டபடியே கேட்டான் ஞானக்குட்டி;

“ஆரான் வந்திருக்கிறது”

“சந்தசாமி எண்டு ஒரு கறுவல் சுள்ளித்தடிமாதிரி முந்தி அணிஞ்சியன் குளத்தில் எனக்குப் படிப்பிச்சது...”

“இருக்கும்...” சுப்பையகுக்கு இப்படியான விசயங்களில் அதிகம் ஈடுபாடில்லை.

“நெல்லை நனையப் போட்டிட்டான் நானாம் தான் முளைகட்டிரும்.. சிடாமாடுகளும் காடு கரம்பையோட.... கண்ணகைத்தாயே ஆற்றையும் ரகிரர் சந்திக்காட்டி என்னை செய்வன்...”

கைகளை விரித்து வானத்தைப் பார்த்தபடி அங்கலாய்த்தார் பூசாரி சுப்பையர். அவருக்குதான் கவலையுடன் சுற்றிச் சுற்றி வரும் வழமையான பிரச்சனைப் பிரதேசங்களுக்கு வெளியே அபிவிருத்தியடையும்

எந்தப் புதிய பகுதிகளிலும் கிஞ்சித்தும் சவனம் செல்வதில்லை.

பதினைந்து வருடங்களுக்குப் பின்னர் சந்தசாமி வாத்தியார் யோகபுரம் மகா வித்தியாலையத்துக்கு தலைமையாகிரிவராக வந்திருக்கிறார் என்ற விசயத்தைச் சில நாட்களின் முன்னர்தான் ஞானக்குட்டி கேள்விப்பட்டிருந்தான்;

அவரை நினைக்கிறபோது அவரை நேருக்கு நேரே சந்தித்து ஒரு பேச்சும் முச்சுமில்லாமல் அவரது முகத்தில் ஒரு குத்துவிட வேண்டும் போல அவனது அந்தராத்மா அந்தரித்தது.

காலையில் உழவு யந்திரத்தை வயலுக்குச் செலுத்தி வந்தபோது சந்தசாமி வாத்தியார் தெருவில் போய்க்கொண்டிருந்தார். அவரைக் கண்டதும் உழவு யந்திரத்தின் வேகத்தை திடீரென அதிகரித்தான் ஞானக்குட்டி. மேலதிகமாக சில்லுகளில் மாட்டியிருந்த சேரூடும் இரும்பு வளையங்களும் கலப்பையுமாக அந்த உழவு யந்திரம் ஒரு புல்லோசரைப் போலவே கம்பீரமாக முன்னேறியது. சந்தசாமி வாத்தியாரைத் தாண்டிச் செல்லும் போது உழவியந்திரத்தைத் திடீரென மடக்கி வெட்டித் தெருவின் நடுப்பகுத்துத் திருப்பி [ஏககாலத்தில் கிளச்சையும் பிறேக்கையும் அமுக்கிக் கியரை நடுநிலைக்குத் தட்டி விட்டு நச்சுச் சிரிப்புச் சிரித்தான் ஞானக்குட்டி.

கந்தசாமி வாத்தியாருக்குத் தன்னைச் சுதாசரித்துக் கொள்ள சில விழுதிகள் எடுத்தது. அவரது முகத்தைப் பார்க்க ஞானக் குட்டிக்கே பரிதாபமாக இருந்தது. கந்தசாமி வாத்தியாரின் தலைமயிர் ஐதாசி நரைத்துப் போய் இருந்தது. கறுப்புச் சட்டம் போட்ட கண்ணாடி வேறு அணிந்திருந்தார். மற்றப் படி கறுத்த அதே கள்ளல் உடம்பு தான், என்றாலும் அதுவும் உள் ளார ஈடாடிப் போயிருந்தது.

“வாத்தியாருக்கு என்னைத் தெரியவில்லையோ? நான்தான் ஞானக்குட்டி. அணிஞ்சியன் ஞானத்தில் உங்களிட்டப் படித்த னை”

கந்தசாமி வாத்தியாருக்கு முகம் சற்று மலர்ந்தது. அவனை ஒருமுறை ஏற இறக்கப் பார்த்து விட்டுக் கண்ணாடியைக் கழட்டிப் புருவங்களை மேலே தள்ளி யபடி தலையைச் சொந்தநார் பின்னர் விடப்பிழ் தாளாமல் அந்த உழவு யந்திரத்தைப் பார்த்தார். கந்தசாமி வாத்தியார். “துவாய்த்துண்டு கட்டிய யடி குடுமி முடித்துக்கொண்டு தனக்கு முன் கைகட்டியடி நடு நடுங்கிய வன்னிச் சிறுவர்களில் ஒருவரை இருந்தவனா இவன்? அதுவும் ஹைக்ரீஸ் வாட்டசாட்ட மாசவா...?”

கந்தசாமி வாத்தியார் ஏய் போதுமே வேகமில்லாத மனி தர், சமூகங்கள் வேகமாக வளர்ச்சி அடைந்து வருவதில் தான் பின்னுக்குத் தள்ளப்படு

வதாக அவர்களுக்கு எப்போ துமே ஒரு ஆற்றமை.

“காலம் கெட்டுப்போச்சு” மெதுவாக அவரது உதடுகள் முணுமுணுத்தன.

“ஆள் ஆரெண்டு ஒன்ருமே பிடிபடவில்லை...”

“அதுதான் வாத்தியார் பண்டிக்கருக்கல் கொண்டுவரா ததுக்கு நாளைக்குக் கடாமாடு மேய்க்கின்ற உனக்கு பள்ளிக் கடம் ஏதுக்கெண்டு கலைச் சு ட்டியன்” ஞானக்குட்டி...”

கந்தசாமி வாத்தியாருக்கு முகம் வெளுத்துப் போனது ஒருவாறு சிரித்து நிலைமையைச் சீராக்க முனைந்தார். அவர் சிரிப் பும் பரிதாபமாகவே வெளிப்பட் டது.

“ஓ. எங்கட பூசாரி சுப்பையற்ற மகனல்லே, இப்ப எக்லா ரும் எப்படி, நீ என்ன தம்பி செய்யிரும்.?”

“பார்க்கேதி தெரியவில் லையா” என்றபடி உழவு யந்திர தத்தைப் பெருமி தத்துடன் காட்டினான் ஞானக்குட்டி.”

“ஓ.. நல்லது... சொன்னுப் போலடி. ஆர். ஓ. எங்கிட மெடியன்தான் தம்பி. ஏதும் அலுவல் பார்க்க வேணுமென் டால் சொல்லு” கந்தசாமிவாத் தியார் சற்று நிமிர்ந்தார்.

“டி. ஆர். ஓவா அவருக் கும் எங்கட விவசாயிகள் முன்

னணீக்கும் இழுபறி இருந்தது இப்ப அவர் மாற்றம் கேட்டிருக்கிறார் போல" கந்தசாமி வாத்தியார் எச்சிலை மிண்டி விழுங்குகிறார்.

"தம்பி எங்கட முத்தமிழ் பாதுகாப்பு கழகத்தில நீயும் சேரன்! யாழ்ப்பாணத்துக்கு எல்லாம் வந்து கூட்டங்களில் கலந்து கொள்ளலாம். தமிழர் ஒற்றுமைப்பட வேண்டும்"

வெற்றிப் பெருமிதத்துடன் கந்தசாமி வாத்தியார் ஞானக் குட்டியை ஏறிட்டுப்பார்த்தார்

"எங்களினர் முத்தமிழ் வேற வாத்தியாயர், நாங்கள் கையடிச்சுச் சீவிக்கிற நாங்க. அதுக்கும் எங்களை மிதிக்கின்ற உங்களினர் முத்தமிழ்ச்சும் ஒத்துவராது..."

ஞானக் குட்டி பற்களை நறுமியபடி கியரை மாற்றி வேகத்தை அதிகரித்து கிளச்சில் இருந்தகாலை திடுப்பெனத் தூக்கினான். அவன் மனதை உணர்ந்து கொண்டதுபோல உழவு யந்திரமும் ஒரு உறுமல் உறுமிய படி முன்னேக்கிப் பாய்ந்து பின்புறத்தை ஆட்டி கந்தசாமி வாத்தியாரைக் கு அழகு காட்டிவிட்டுச் சீராக முன்னேக்கி ஓடிமறைந்தது.

வெய்யில் இன்னும் 'தணிய வில்லை, சிறகைகளும் கொக்கு களும் அங்குமிங்குமாக உழுது சேரூடப்பட்ட பாத்திகளுள்

சுறுசுறுப்பாகக் காணப்பட்டன பருந்து ஒன்று சேற்றில் மோதி வயல் கோவியன்பாம்பு பாம்பு ஒன்றை வாரி எடுத்துச் சென்றது.

பூசாரி சுப்பையர் ஞானக் குட்டியைப் பார்த்துத் தொண்டையைக் களைத்துக் கொண்டார் அதுவரை அந்த சேரூடப் பட்ட மண்ணின் வாசனையை அனுபவித்துக் கொண்டு கண் மூடிக்கிடந்த ஞானக் குட்டி கண்களைத் திறந்தான்.

"பார் யாழ்ப்பாணி, யாழ்ப்பாணிதான்... "பூசாரி சுப்பையர் கனல் கக்கினார்.

ஏனண..."

"பார் நீ இராப் பகல் பாராமல் அடிச்சுக் குடுக்காட்டிச் சின்னத்துரையர் நகரருக்குக் கட்டுக்காசு முழங்காகக் கட்டுவாரோ?... துரைச்சாமி யினர் றைக்ரரைப் பறிச்சது போள பறிச்சுக் கொண்டல்லே போயிருப்பாங்கள் அவருக்கு வேறு வழியில் வரும்படியை இடுக்கோ?

"விதைப்புக்கு றைக்ரர் தானே நாள் கொண்டுவாறண சும்மா ஏன் நீ யாழ்ப்பாணத் தாரைத் திட்டிராய்

"நீ என்ன சொன்னாலும் அவங்கள் அவங்கள்தான்

"பேசாம இரன்" ஞானக் குட்டிக்கு எரிச்சல் எரிச்சலாக இருந்தது.

“உங்கட காலத்தில் நாங்கள் கண்ட யாழ்ப்பாணத்தார் வேற அவங்கள் பெரிய இடத்து யாழ்ப்பாணியன். அவங்கள் எல்லோரும் உத்தியோக தோரணையிலே எங்கிட உழைப்பை தவிச்சமுயல் அடிக்கிற மாதிரி தட்டிக் கொண்டு போகவே வந்தவங்கள்... இப்ப குடியேறி கமஞ்செய்ய வந்திருக்கிற யாழ்ப்பாணத்தார் எங்களைப்போல சாதாரண மனிதர். ஏழை எளியதுகள்”

பூசாரி சுப்பையகுக்கு மனை சொல்வதிலும் நியாயம் இருப்பதாகவே பட்டது. வவனிக்குள்ளும் கட்டி முடிந்து யாழ்ப்பாணத்தவர்கள் ஆயிரக் கணக்கில் அந்தப் பிரதேசத்தில் குடிவந்த போது பூசாரி சுப்பையகுக்கு மட்டுமல்ல எல்லா வன்னி மக்களுக்குமே வாழ்க்கை அஸ்தமித்தது போய்விட்டது போலத்தான் இருந்தது. குறிப்பாகத் துணுக்கொயைச் சேர்ந்த நிலக்கிழார்கள் பதறிப்போய் விட்டார்கள்.

“யாழ்ப்பாணியன் வந்து எங்களைத் துடைச்சுப்போடப் போருங்கள்” நிலக்கிழார்கள் சாக்குருவிச் சோதிடம் சொன்னார்கள் அதுவரை ஏழை வன்னி விவசாயிகளின் வீட்டு முற்றத்திற்குக் கூட வந்திராத பெரும் பெரும் காணிக்கார வன்னியரெல்லாம் அடிக்கடி அவர்கள் வீடுகளுக்கு வந்து யாழ்ப்பாணத்தாரை அகற்றச் சங்கம் கூட்டினார்களாம்.

நிலக்கிழாரின் ஆதிக்கம் முடங்கியபடிதைத் தவிர யாழ்ப்பாணத்து ஏழை விவசாயிகளின் வருகையே ஏழை வன்னி மக்கள் பயப்பட்டதுபோல ஒன்றுமே நடந்து விடவில்லை.

“யாழ்ப்பாணத்துக் கமக்காரர் வராட்டி இப்பவும் நாங்கள் கடாகமாடுகூடுப்பின்னுக்குத்திரிய வேண்டியதுதான்” ஞானக்குட்டி அர்த்தபுஷ்புடன் தகம்பனைப் பார்த்துக் கிண்டல் செய்தான்.

ஞானக்குட்டிக்குச் சண்முக நாதனின் ஞாபகம் வந்தது. நில அபிவிருத்தித் திணைக்களத்தில் உழவு யந்திர சாரதியாகப் பணிபுரிந்த யாழ்ப்பாணத்தவன் அவன். அவன்தான் மேலதிகாரிகளுக்குத் தெரியாமல் ஞானக்குட்டிக்கு உழவு யந்திரம் செலுத்தக் கற்றுத்தந்தவன்.

மெல்ல எழுந்த ஞானக்குட்டி வெய்யிலை அளப்பவன் போல நோட்டம் விட்ட படி உழவு யந்திரத்தை நோக்கி நடந்தான். இப்போது வானத்தில் முகில்கள் கறுத்திருந்தன.

ஓரே பாணியில் அரசாங்கத்தால் கட்டிக் கொடுக்கப்பட்ட சிறுகிறு கல் வீடுகள் நிறைந்தது யோபுரம் குடியேற்றத் திட்டக் கிராமம். இரு மருங்கும் வேலிகளில் பாவட்டைச் செடிகளும், கிழவை மரங்களும்

செழித்திருந்த ஒழுங்குகையால் உழவு யந்திரத்தைச் செலுத்தி ஓட்டி வந்த ஞானக்குட்டி சின்னத்துரையரின் வளவுக்குள் வீட்டுக்கு முன்பாகச் சற்றுத் தள்ளிப் போடப்பட்டிருந்த கொட்டிலுள் உழவு யந்திரத்தை ஸாவகமாகச் செலுத்தி நிறுத்தினான்.

மின்புறமாகத் தோட்டத்தில் ஏதோ பிரயாசத்தில் ஈடுபட்டிருந்த சின்னத்துரை உழவு யந்திரச் சத்தம் கேட்டு முற்றத்துக்கு வந்து சேர்ந்தார். சேற்றில் வேலை செய்த அடையாளமே தெரியாமல் உழவு யந்திரம் துப்பரவாகக் கழுவப்பட்டதில் அவரது கடுகடுப்பெல்லாம் தனிந்தது. சற்று மலர்ந்த முகத்துடன் ஞானக்குட்டியைப் பார்த்தார் சின்னத்துரையர்.

“என்ன, முழுக்கானியையும் கசக்கி உழுதிட்டியா?”

உங்கட விதைப்புக்கு றைக்கர் தோதுபட்டு வராது”

“நான் உங்கள நம்பி நெல்லை நனையப் போட்டிட்டன் நாலாம் நாள் விதைக்க வேணுமே...” ஞானக்குட்டியின் குரலில் கடுகடுப்பிருந்தது.

“அப்பா...” இனிமையான, மீண்டும் மீண்டும் கேட்கத் தூண்டுக் அந்த குரல் வந்ததிசைக்கு ஞானக்குட்டியும் சின்னத்துரையரும் தலையைத் திருப்பினார்கள் பால் தேநீர் நிரம்பிய பெரிய

கிளாஸ் ஒன்றுடன் பரத நாட்டிய அல்லரிப்பு ஆடும்-நர்த்தகியின் பாணியில் பணிவுடன் மெல்ல மெல்ல அடிவைத்து இறங்கி வந்தாள் யசோதா; திரும்பி நடந்து யசோதாவிடம் தேநீர் பத்திரத்தை வாங்கி வந்து ஞானக்குட்டியிடம் நீட்டினார் சின்னத்துரையர்.

“றைக்கர் வாங்கிய விதத்தில் கொம்பனிக்கு இருபதினாயிரம் ரூபாவுக்கு அதிகமாகக் கடன் கட்டவேணும். ஊரிலும் எனக்கு எக்கச்சக்கமாகக் கடன்” சின்னத்துரையர் பெரிய பேசவில்லை என்பதை ஞானக்குட்டி அறிவான், எங்காவது உடன் காசு வரக்கூடிய வேலை செய்தால்தான் அவரால் நிலைமையைச் சமாளிக்க முடியும் தனது நிலைமைக்கு மிஞ்சி அகலக்கால் வைத்து விட்டதாக சின்னத்துரையர் அடிக்கடி மனச் சங்கடப்படும் கொண்டார். ஞானக்குட்டியைப்போல பொதுப்பும் திறமையுமுள்ள சாரதியும் கிடைத்திருக்காவிட்டால் அவர் பெரிய நெருக்கடிகள் மீட்டிக் கொண்டிருப்பார்

“விதைப்புக்குக் கட்டாயம் றைக்கர் வேணும்” ஞானக்குட்டியின் குரலில் அழுத்தம் தொனித்தது.

“என்னத்தையெண்டாலும் செய்...” திரும்பி நடந்த சின்னத்துரையர் சற்று நிதானித்து

“சாப்பிட்டுவிட்டுப் போ” என்
றபடி பின்புறமாக இருந்த
தோட்டத்துக்குள் மறைந்தார்
வீட்டு வராந்தாவில் கால
டிச் சத்தம் கேட்டது.

“சாப்பாடு போட்டிருக்கு...”

தந்தையார் தோட்டத்துக்
குப் போய்விட்ட துணிவில்
மிடுக்காக முற்றத்தில் நடந்து
வந்த யசோதா சுதந்திரமாகிவ
ஞானக்குட்டியைப் பார்த்துப்
பேசினாள்.

“நான் வீட்டில் சாப்பிடு
றன்...”

“இதுவும் வீடுதான் சாப்
பாடு போட்டாச்சு...”

இருவராலும் கண்டிப்பைத்
தொடர்ந்து பராமரிக்க முடி
யாமல் போய்விட இருவருமே
ஏக காலத்தில் கலகல வென்று
வாய்விட்டுச் சிரித்தார்கள்.

ஞானக்குட்டி சாப்பிடு
ம்து யசோதா மேசை ஓர
மாக அவனுக்குப் பக்கத்தில்
வந்து நின்றாள்.

“அப்பா ஹைக்கிரை விக்கப்
போறார்...”
யசோதாவின் குரலில் துக்கம்
நிறைந்திருந்தது.

ஞானக்குட்டி வியப்புடன்
கண்களை அகட்டி அவளை நே
ருக்கு நேராகப் பார்த்தான்.
பின்னர் என்ன நினைத்தானோ
சந்தர்ப்பத்தை நமுவ வீட்டு
விடாமல் எச்சில் கையால்
யசோதாவை ஆதரவுடன்
அணைத்துக் கொண்டான்.

ஞானக்குட்டி வீட்டுக்குள்
நுழைந்ததும் நுழையாததுமாக
அவனது தந்தையார் அதுவரை
பொறுமையிழந்து அவனது வர
வுக்காகக் காத்துக்கொண்டிருந்
தவர் போல் வாய் திறந்தார்.

“என்ன விதைப்புக்கு ஹைக்
ரர் வருமே? இல்லையென்றா
அந்த யாழ்ப்பாணியனிட்ட நீ
வேலை செய்ய வேண்டாம்,

“சும்மா கிடவெணை விதைப்
புக்கு ஹைக்கிரர் வராநெண்டு
ஆர் சொன்னது.”

பூசாரி சுப்பையர் தமது
மகளை ஏற இறங்க பார்த்தார்.
அவன் உருண்டு திரண்டு ஒரு
ஆணழகனைப் போலவே இருந்
தான். வன்னி இளைஞன் ஒருவ
னையும் யாழ்ப்பாணத்து குமரிப்
பெண் ஒருத்தியையும் இணைத்து
மிகச் சாதாரணமாகப் பேசக்
கூடிய காலமொன்று தங்களது
நாட்களிலேயே ஏற்பட்டிருந்
தது அவருக்கு அவ்வளவு சீர
ணிக்க முடியாத விசயமாகவே
இருந்தது.

“உண்மைதான் அப்ப நான்
கள் கண்ட பெரிய இடத்து
யாழ்ப்பாணியர் வேற. இப்ப
உமம் செய்ய வந்த யாழ்ப்பா
ணியள் வேற தான் போல
கிடக்கு.”

பூசாரியரது அகன்ற மார்
புள்ளிருந்து நம்பிக்கையுடனும்
திருப்தியுடனும் ஆறுதல் பெரு
முச்சொன்று மெல்லக் கழிந்
தது.

★

நெல்லியடி கரவெட்டியில் வதியும் இச்சஞ்சிகையின் ஆசிரியரும்
உரிமையாளருமான திரு, நெல்லை நகரில் அவர்களால் நல்லூர்
நாவலன் பதிப்பகத்தில் அச்சிடப்பட்டது.

Art
Commerce

G. C. F. A. J.
G. C. F. O. J.

SPECIAL
ENGLISH
CLASSES

MERCURY ACADEMY

WELLS

G. C. E. A / L

G. C. E. O / L

Arts

Commerce

SPECIAL

ENGLISH

CLASSES

MERCURY ACADEMY

NELLIADY